Contributed by Revolta Global-Esquerra Anticapitalista*
dinsdag, 27 november 2012 - Last Updated dinsdag, 27 november 2012



De resultaten van de lokale verkiezingen in Catalonië op 25 november maken duidelijk dat Artur Mas (de president van Catalonië, CiU) er niet in geslaagd is om een “uitzonderlijke meerderheid” te behalen. De CiU (de centrumrechtse Catalaanse nationalistische partij aan de macht) verloor 12 zetels, zelfs al probeerde zij de kop te nemen van de 11 septemberbeweging (een van de grootste manifestaties die ooit in Barcelona doorgingen voor Catalaanse onafhankelijkheid) en poogde zij de verkiezingen voor te stellen als een volksraadpleging over de onafhankelijkheid om zo de besparingspolitiek die ze voerde te doen vergeten.

Een groot deel van de kiezers lieten zich niet manipuleren door deze operatie en hebben de CiU duidelijk met de vinger gewezen als een besparingspartij, trouw aan de zakenwereld en als een kracht die nooit een echte breuk met het grondwettelijk kader heeft weten maken.

Een van de politiek meest belangrijke feiten van 25 november is de uitdieping van de crisis van de PSC (Catalaanse Socialistische Partij), die met haar 523.333 stemmen (14,6%), tot een historische dieptepunt is gezakt. De PSC, zonder geloofwaardig project zowel op het sociale als op het nationale terrein, is het levende voorbeeld van de historische crisis van de sociaaldemocratie en dit ten gevolge van haar uiterste onderwerping aan de financiële machten en haar dictaten.

De stijging van Spaansgezinde stemmen, met de stemmenwinst voor de PP (Partido Popular), ondanks de besparingspolitiek van premier Rajoy, en de opgang van C's (Burgers, een centrum-rechtse Spaansgezinde partij) toont aan hoe de ontwikkeling van een onafhankelijkheidsbeweging zonder een sociale insteek de deuren openzet voor de Spaanse demagogie.

Er is een potentieel gevaar voor een sociale polarisatie over de nationale kwestie in een context waar de vakbonden en de traditionele partijen veel van hun banden hebben verloren met de verdeelde en geatomiseerde arbeidersklasse. Eens te meer zal de nood op te komen tegen nationale en Catalaanse rechtse krachten en voor de verbetering van de levensomstandigheden van de meerderheid van de bevolking een strategische sleutelvraag worden om de demagogie van de C's en van de PP te stoppen. De sociale kwestie en de nationale kwestie moeten absoluut verbonden worden.

ICV-EUiA (de coalitie van de groenen en de communistische partij) heeft niet onaardig gescoord, maar haar opgang is geen kwalitatieve sprong vooruit geworden. Zelfs met de steun van Alexis Tsipras van de Griekse Syriza-coalitie , dankzij de internationale contacten van EuiA, was de boodschap in de campanje van ICV-EUiA eerder zwak: ze door beperkten zich tot een kritiek op de besparingen en deden zich voor als een conventionele partij die zich inschrijft in het traditionele partijenstelsel. We herinneren ons ook haar vroegere meebesturen in de linkse regering met de PSC en ERC (Catalaans Republikeins Links). Het voorstel voor een Catalaans Syriza dat door EuiA naar voor werd geschoven de laatste maanden, een perspectief dat men op een ernstige manier verder had moeten bediscussiëren, verloor aan zichtbaarheid in de verkiezingskampanje.

Wij hopen dat in deze nieuwe etappe haar band met de sociale strijdbewegingen zal toenemen op een moment dat er nood is de krachten te verenigen tegen de besparingspolitiek.

De ERC behoort tot de winnaars van de dag door stemmen af te snoepen van CiU en van de PSC. Zij zal moeten uitmaken hoe zij haar winst zal beheren: voortdoen zich ondergeschikt te maken aan de CiU of niet en indien ja, of het is om de nationale agenda van CiU voor te bereiden. Doet ze dat, dan

maakt zij de keuze CiU te steunen in haar besparingspolitiek. Dit zou een grote politieke en strategische vergissing zijn, die ingaat tegen de belangen van de meerderheid van de Catalaanse bevolking.

De goede resultaten van CUP-Alternative d'Esquerres (linkse onafhankelijken en radikaal links), waar de antikapitalisten blij om zouden moeten zijn, is de grote nieuwigheid in het linkse landschap. Tot vandaag was nog nooit een linkse kracht in de marge van de traditionele partijen en met een programma dat een breuk met het systeem voorstaat, er in geslaagd zo'n vergelijkbaar succes te behalen. CUP-AE is in het parlement geraakt dankzij een duidelijke kampanje voor een breuk met het kapitalisme en voor radicale democratie.

Ze krijgt hierbij steun die pro- onafhankelijkheidslinks ver overstijgt, van georganiseerd anti-kapitalistische links, van alternatieve gemeentelijke lijsten en van vele delen van de sociale linkerzijde. De grote uitdaging nu bestaat er in om dit succes gezamelijk te beheren. Voor de eerste keer zijn vele sociale activisten geëngageerd in een politiek alternatief.

Dit mag geen punctueel compromis worden maar moet het begin zijn van een lang proces van herpolitisering op sociaal en organisatorisch vlak. De wil om het “paard van Troje' te worden van de volkse lagen in het parlement, zou het ordewoord moeten worden van het parlementair werk van CUP-AE. CUP-AE zou er in moeten lukken op een andere manier aan politiek te doen zichtbaar te maken, zonder beroepspermanenten, en op dezelfde golflengte als de sociale bewegingen.

De grote uitdaging voor Catalaans links is om een politieke kracht uit te bouwen die de meerderheid kan worden en die de probesparingskrachten kan overwinnen die ons dag na dag verzuipen.

Dit alternatief kan enkel slagen als vele organisaties en veel goede wil zich samen zetten. Dat proces begint nu nog maar net. De crisis brengt een voortdurend verlies aan legitimiteit van het politieke systeem en van vertrouwen in de grote politieke partijen met zich mee. We moeten deze dynamiek verderzetten en het huidige partijenstelsel laten ontploffen.

De twee belangrijkste politieke krachten in Catalonië, de CiU en de PSC, maken geen 45% van de stemmen meer uit, minder dan de helft. Als we daar de PP nog bij rekenen, geraken ze aan nog geen 58%. Het wordt meer en meer duidelijk dat er een toenemende verwerping is van de meerderheidspartijen die de steunpilaren van het huidige regime zijn.

De volgende legislatuur zal die van de onstabiliteit zijn, met een toename van aanvallen door het staatsapparaat en van Spaanse politieke en mediakringen tegen het organiseren van een volksraadpleging over de onafhankelijkheid. Er zal een verergering zijn van de economische crisis en bijna zeker een volledige capitulatie voor de Spaanse Staat.

Het weerwerk tegen de besparingen die Mas en Rajoy aan het voorbereiden zijn voor de komende periode moet vanaf nu beginnen. Met de onafhankelijkheidsbevraging, als democratische daad, moet zo vlug mogelijk begonnen worden, om de manoeuvres van Mas te dwarsbomen die de volsraadpleging naar sint-juttemis wil verplaatsten. De sociale mobilisaties herlanceren en geen rustpauze gunnen aan de nieuwe regering van CiU, dat zijn de uitdagingen die voor ons liggen.

* Revolta Global-Esquerra Anticapitalista is de Catalaanse zusterorganisatie van de SAP.

Bron: http://www.revoltaglobal.cat/article5019.html